

BEZ POVJERENJA NEMA NI ČOVJEKA

Napisala sam prijatelju pismo. Naravno da sam ga napisala rukom, jer strojevi mogu jedino oponašati čovjeka. Nemaju dušu. A ja je još uvijek imam i zato me ne boli saznanje da sam prevarena. Boljelo bi me da imam ego, ali egi sam davno okrenula leđa. Oslobodila sam samu sebe pokore. Žalim one koji to nisu uspjeli, one koji gledaju čovjeka u oči i kada lažu. Lažu zapravo sebi i zato takve ljude nazivam gubitnicima na svakom polju života. Uvijek treba imati na umu da ono što činiš drugome tebi se vraća. Nije važno hoću li povjerenje pokloniti krivim ljudima, važno je kako će oni moje povjerenje opravdati. Ako ga opravdaju istinom pronijeti ću dobar glas o njima, a ako ga opravdaju lažima prenijeti ću loš glas o njima. Ne treba zaboraviti da se loš glas čuje puno dalje od dobrog glasa i uvijek duže pamti. Oni koji izigravaju povjerenje bez imalo srama ponižavaju sebe, mene nikada. Mene uzdižu, jer me uče da ni pod koju cijenu ne postanem takva. Uče me ljepoti srama i njegovoj vrijednosti. Sa njim sam čovjek, bez njega karikatura. Danas je sve manje ljudi od povjerenja i to bi nas trebalo itekako zabrinuti. Ako nam postane svejedno i ako ne potražimo uzrok, što će od nas ostati. Izgubiti ćemo jedni druge nepovratno, a ipak smo društvena bića. Čovjek ovisi o čovjeku i treba ga isto kao što treba vodu. Žedni pate od priviđenja, a čovjek bez povjerenja pati od samoće. Zar želimo svi ostati sami? Prepušteni na milost i nemilost vlastitim razmišljanjima? Razgovarati sami sa sobom nije rješenje, već put u bolest uma. Izbjeći takvo stanje možemo jedino ako svaki pojedinac iskreno prizna sebi uzrok, zašto tuđe povjerenje stavlja na kušnju. Znači li to da mu nije stalo hoće li ta osoba ostati dio njegovog života? Znači li to da je korist bitnija od čovjeka? Kada nestane čovjeka, a pri tome mislim na čovjeka sa plemenitim osobinama, nestaje i korist. Možda je pored ostalih razloga i nepovjerenje veliki razlog nezadovoljstva današnjeg čovjeka. Još imamo vremena popraviti situaciju u koju smo sami sebe doveli. Pa zašto nećemo? Iz prkosa ili ponosa? Od prkosa i ponosa se ne živi, već životari. Želite li živjeti bolje budite čovjek od povjerenja!

Toni iz Zadra već je na rubu živaca. Kaže da mu sin sav novac ostavlja u sportskim kladionicama. Ni prijetnje da će ga izbaciti iz kuće ne pomažu. Pita kako mu pomoći.

Odgovor: Vaš je sin vrlo neodgovorna osoba, a njegovu neodgovornost i Vi podupirete. Dok ga hranite i oblačite ne očekujte njegovu promjenu, već naprotiv. Previše ste blagi prema njemu Toni, a on Vašu blagost debelo iskorištava. Loš ste dirigent. Vaš sin ipak ima 29 godina. Shvatiti će što čini i prestati posjećivati kladionice, kada mu uskratite svaku vrstu pomoći.